

ANOTACE

Diplomová práce si klade za cíl zmapovat folklorní tendence v českém secesním malířství kolem roku 1900. Období přelomu století je v českém výtvarném umění charakterizováno snahou zorientovat se vývoji západního evropského umění a nalézt vlastní cestu k modernosti. Vznikají nové umělecké spolky, organizují se výstavy velkých osobností tehdejšího západního umění. Vůdčími osobnostmi jsou výtvarní kritikové, jejichž názory výrazně přispívají k vytyčení směru, jakým se české umění bude vyvíjet.

Poslední čtvrtina 19. století je zároveň obdobím, kdy je v souvislosti s obrodným procesem české společnosti manifestován potenciál lidové kultury, která je chápána jako původní a nezkažená. Vyvrcholením tzv. národopisného hnutí byla Národopisná výstava československá konaná roku 1895 v Praze.

Na rozhraní těchto dvou proudů: touze po vyrovnání se západnímu umění a zároveň hledání inspiračních zdrojů v lidovém umění, vyrůstá tvorba tzv. regionálních malířů. Diplomová práce se snaží tento fenomén charakterizovat a doložit jeho existenci na srovnání tvorby několika vybraných osobností výtvarného regionalismu.

Hlavní část práce bude tvořit popis života a díla Jaroslava Špillara tvořícího na Chodsku, jehož osobnost bude postavena vedle dalších folklorně orientovaných malířů Čech a Moravy (Augustin Němejc, Joža Uprka). Porovnáním tvorby těchto malířů se snažím ukázat, že existují určité styčné body, pro které můžeme tyto malíře nazývat regionalisty. Jejich tvorba bude zasazena do kontextu tehdejší výtvarné kritiky. V závěru bude zhodnocen význam regionalismu pro české výtvarné umění.